

отъ най-умилителны-ты примѣры колкото му ся случило да види въ животъ-тъ си.

Тая проста, обаче умилителна повѣсть (приказаніе) води ны къмъ слѣдуѣще-то заключеніе.

1. Всичко-то събраніе отъ богаты-тъ и отъ бѣдны-тъ, които слушали поученіе-то съ Іосифа, были грѣшни прѣдъ Божи-тъ очи, и равно имали нуждѣ за спасеніе-то, за което благовѣствува Евангеліе-то, обаче мнозина отъ тѣхъ слушали проповѣдь-тѣ безъ вниманіе. Въ Іосифово-то сърдце тя явила свой-тъ духъ и силѣ-тѣ си (1 Кор. 3; 4.) и обърнѣла вниманіе-то му въ важность-тѣ на слово-то. Богъ желае да ся спасѣтъ всички-тъ, и всички-тъ да придобіѣтъ познаніе-то на истинѣ-тѣ, защото врата-та на милосърдіе-то е отворена за всички-ты безъ исключеніе. Бѣдность-та, неученіе-то и просто-то происхождение (роденіе отъ простъ родъ) не ны лишавать да участвуваме отъ Евангелскѣ-тѣ благодать; всякой може да испита колко е тя потрѣбна за спасеніе-то. Като іѣ турналь въ сърдце-то си бѣдный Іосифъ, твърдѣ ся раскаяль отъ думы-ты, които чуль отъ проповѣдникъ-тъ, и отишелъ въ одаѣ-тѣ си утѣшенъ и доволенъ. Той усѣщаль въ себе си промѣненіе и былъ честить. Това утѣшеніе той зѣль отъ вѣрно-то слово което слушалъ. Знанія-та му были ограничены: той знаяль само това, че е былъ голѣмъ грѣшникъ, и слѣдователно че ималь нуждѣ отъ Спасителя, и за това той намѣрилъ Спаситель въ